

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5524/23
26.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Ђаковић, председника већа, др Драгице Попеску и Светлане Павић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Жаклина Митровић, адвокат из Ниша, Улица генерала Боже Јанковића број 21/2, против тужене Raiffeisen банке а.д. Београд, Улица Ђорђа Станојевића број 16, експозитура у Нишу, Улица Обреновићева број 35, ради утврђења и стицања без основа, одлучујући о жалби тужене, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 6291/18 од 11.2.2020. године, у седници већа одржаној дана 26.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 6291/18 од 11.02.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 6291/18 од 11.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, предлог тужене да се прекине овај парнични поступак до окончања поступка по ванредном правном леку – ревизији од 18.01.2018. године, која је поднета од стране трећег лица који није странка у овом поступку 9 П бр.6291/18, а која ревизија поднета против пресуде Гж 2852/17 од 29.11.2017. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да јој исплати на име неоснованог обогаћења износ од 1.412.264,50 динара, са законском затезном каматом почев 11.7.2017. године, па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилци надокнади трошкове парничног поступка у износу од 42.365,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, па до коначне исплате.

Благовременом жалбом тужени је побијао ову пресуду из свих законом прописаних разлога.

Апелациони суд у Београду испитао је побијану пресуду, у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку, наставши да је жалба тужене неоснована.

У поступку пред првостепеним судом, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности. Супротно наводима жалбе тужене, ожалбена пресуд је јасна и садржи разлоге о битним чињеницама, те постоји сагласност између разлога изнетих у образложењу побијане пресуде и садржине исправа, чију доказну снагу је ценио и првостепени суд, те побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку правноснажном пресудом Основног суда у Нишу П 10352/2010 од 22.10.2013. године, утврђено је право тужиле са уделом од 1/2 идеалног дела на стану у ..., у улици ..., стан број 4, површине 67,93 м². Пресудом Апелационог суда у Нишу утврђено је да је без правне важности Уговор о купопродаји закљученог између ББ из ... и ВВ из ..., оверен пред Општинским судом у Нишу, чији је предмет стан у ..., у улици ..., стан број 4, површине 67,93 м². Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2852/2017 од 29.11.2017. године, утврђено је да је недопуштено извршење продајом 1/2 непокретности предметног стана, а Закључком Основног суда у Нишу 5 И 15543/10 од 11.7.2017. године, у правној ствари извршног повериоца Raiffeisen банке а.д. Београд, против извршног дужника ВВ, суд је наложио продају непокретности извршног дужника – предметног стана купцу ГГ из ..., улица ..., а коју је исти купио на првој судској јавној продаји по цени од 2.824.529,00 динара. Тужбеним захтевом тужила потражује 1/2 износа купопродајне цене са каматом од дана продаје.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиле основан, па је применом одредби чл. 210. и 214. Закона о облигационим односима, одлучио као у ставу другом изреке ожалбене пресуде.

По налажењу Апелационог суда у Београду, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио чињенично стање, који се жалбеним наводима не доводи у сумњу, те је правилно одлучио када је усвојио тужбени захтев тужиле да јој тужена плати тражени износ.

Наиме, одредбом члана 210. Закона о облигационим односима, прописано је да када је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или у закону, стицалац је дужан да га врати, а када то није могуће да накнади вредност постигнутих користи. Ставом 2. истог члана, прописано је да обавеза враћања, односно накнада вредности, настаје и када се нешто прими, с обзиром на основ који се није остварио или који је касније отпао.

Одредбом члана 214. истог Закона, прописано је да када се враћа оно што је стечено без основа, морају се вратити плодови и платити затезна камата, и то, ако је стицалац несавестан, од дана стицања, а иначе од дана подношења захтева

У конкретном случају како је стан у ..., у улици ... продат у извршном поступку у коме је извршни поверилац била овде тужена Raiffeisen banka а.д. Београд, а извршни дужник ВВ, иако стан није био у целости 1/1 у власништву ВВ, већ је 1/2 идеалног дела стана припадала тужиљи, то је и по оцени овога суда дошло до стицање без основа од стране тужене у висини купопродајне цене предметног стана, па је правилно првостепени суд донео одлуку као у изреци пресуде применом чл. 210. и 214. Закона о облигационим односима.

Неосновани су наводи жалбе тужене да је првостепени суд погрешно применио материјално право када је обавезао тужену да тужиљи исплати тражени износ, те да је погрешан закључак првостепеног суда да је отпао правни основ јер су сва наведена решења и Закључак Основног суда у Нишу који је спроводио извршење и даље на правној снази.

Наиме, пред Основним судом у Нишу био је у току извршни поступак ради намирења тужене, као извршног повериоца, на средству извршења - спорни стан, чији је сувласник тужиља. Тужиља је покушала да спречи продају свог сувласничког удела на стану, тиме што је суду поднела приговор, па ју је суд, усвајајући приговор, упутио на покретање парничног поступка, ради проглашења недопустивости извршења. Тужиља је у свему поступила у складу са налогом суда, спроводећи парнични поступак и њен захтев је усвојен према туженој банци као извршном повериоцу те је утврђено да је недопуштено извршење продајом сувласничког удела тужиље од 1/2 стана у ... у улици ... У конкретном случају, по оцени овога суда тужена је поступала несавесно, јер се све дешавало са знањем тужене будући да је тужиља, током извршног поступка, искористила сва правна средства и на самом крају поднела предлог да суд одложи продају стана, чији је сувласник она била, до окончања другостепеног поступка коме предлогу се тужена изричито противила чак и у ситуацији када је имала сазнање о томе да је тужиља сувласник стана са уделом од 1/2 који стан се у извршном поступку продавао ради намирења њеног потраживања. У прилог томе иде и чињеница да је тужена ради намирења свог потраживања инситирала на томе и као средство продаје извршења продајом означила спорни стан чији власник није био само извршни дужник, већ и тужиља са уделом од 1/2 идеалног дела, те је продајом тог стана тужена банка намирила своје потраживање и из имовине тужиље на који начин је тај део имовине који је припадао тужиљи стечен без основана, те је дужна да тужиљи врати износ који се тужбом тражи.

Правилна је и одлука првостепеног суда којим је одбијен предлог тужене да се прекине овај парнични поступак до окончања поступка по ванредном правном леку - ревизији од 18.01.2018. године, који је поднет од стране трећег лица које није странка у овом поступку у предмету 9 П бр.6291/18, и која ревизија је поднета против пресуде Гж 2852/17 од 29.11.2017. године, будући да се не ради о разлозима прописаним одредбом чл. 222. и 223. ЗПП, за прекид поступка. Изјављена ревизија не спречава спровођење принудног извршења, те је правилно првостепени суд оценио, као неоснован навод тужене, да је одлука о ревизији претходно питање за овај поступак, будући да изјављивање ревизије не представља разлог за прекид поступка прописан Законом о парничном поступку. Стога су неосновани наводи жалбе тужене да је првостепени суд погрешно закључио да одлука о ревизији није претходно питање, а да сувласница стана

ВВ уколико успе у поступку по ванредном правном леку, увек може да тражи противизвршење, те да тужену подношење ревизије не спречава да тражи извршење те да због овакве одлуке првостепеног суда штетне последице неће трпети ни треће лице које је поднело ревизију, па ни тужена.

Како се ни осталим наводима жалбе тужене не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, применом члана 390. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Применом члана 401. тачка 2. ЗПП, потврђена је и одлука о трошковима поступка, будући да је донета правилном применом одредби чл. 153, 154. и 163. ЗПП, и у складу је са успехом странака у спору, висином тужбеног захтева са којом је тужиља успела и важећој АТ.

Применом члана 165. став 1. ЗПП, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован, будући да тужена није успела у поступку по жалби.

Председник већа-судија
Зорица Ђаковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић